



Arrest

nr. 242 304 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. ROGGHE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 27 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 18 december 2019 en op 17 januari 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 februari 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 18 januari 1986 te Jedah, Saudi-Arabië. U woonde daar tot 1994. U verhuisde toen naar Gaza alwaar u bleef wonen tot uw vertrek naar België op 21.06.2018. U bent sinds 10.09.2007 gehuwd met R.A.B.(...) met wie u drie kinderen heeft. U bent UNRWA-geregistreerd. U slaagde niet in uw middelbare studies. Van 2003 tot en met 2004 werkte u in een kledijbedrijf van uw vader. Van 2005 tot 2009 werkte u in een andere kledijwinkel van uw vader. Van 2005 tot 2011 werkte u eveneens bij een bedrijf van uw vader dat handel deed in kleren en goederen verzond. Van 2014 tot begin 2017 werkte u als arbeider in een verfbedrijf. In 2017 startte u met uw eigen biljartzaak. U had die zaak ongeveer één jaar tot maart 2018. U bent lid van Fatah en verspreidde van 2002/2003 tot 2006 promotiemateriaal voor deze partij. Uw vader was van 2006 tot 2008 een lokale Fatah-secretaris. Uw moeder was actief bij het vrouwencomité van Fatah en uw broer maakte promotie voor Fatah.

Wanneer in 2006 meerdere ontvoeringen tussen Fatah en Hamas plaatsvonden, bemiddelden op 08.05.2006 [R.A.], uw oom en tevens ondervoorzitter van de dienst "preventieve veiligheid en terrorismebestrijding", en [H.a.Y.] met succes tussen beide partijen. Toen beiden op weg waren naar huis werden zij aangevallen en raakten zij gewond. Daarbij kwamen ook een neef van R.(...) en een neef van Hassan om het leven. De gewonden werden naar het ziekenhuis gebracht en toen R.(...) naar huis terugkeerde, werd hij wederom aangevallen. Op 8 mei 2006 vluchtte hij daarop, samen met een ander lid van de dienst terrorismebestrijding, naar uw huis en verbleef daar twee tot drie maanden. Als gevolg hiervan werd uw familie bedreigd. Enkele familieleden werden ook ontvoerd en gemarteld. In 2007, tijdens de coup van Hamas, werd u en uw familie meermaals geviseerd door Hamas. Zo werden sommigen gearresteerd en gemarteld. Uw vader werd voor één dag opgepakt en in die periode werd uw huis tevens meermaals aangevallen. U werd ook verschillende keren aangevallen, geslagen en bedreigd op straat. U raakte daarbij gewond aan uw linkeroog waardoor u geopereerd diende te worden. U werd tevens verschillende keren ontvoerd. U kon steeds vrijkomen door bemiddeling van uw schoonvader, die kennissen en verre familieleden heeft die werken voor Hamas, en uw neef die actief is bij al-Jihad. U vluchtte in die periode naar Rafah bij uw oom en bleef daar drie à vier dagen. Na bemiddeling van andere families en van de hoofdmannen werden jullie problemen uiteindelijk opgelost. U kreeg nog weinig dreigementen, in tegenstelling tot uw vader die daar wel nog mee te maken kreeg. In oktober 2007 was u onderweg naar uw woning toen u werd tegengehouden en ontvoerd door Hamas. Gedurende zes dagen werd u o.a. ondervraagd over de personen die bij u thuis ondergedoken waren en welke wapens ze in hun bezit hadden. Er werd tevens gevraagd om een tekening van uw huis te maken. Elke dag van uw opsluiting kreeg u dezelfde vragen en u gaf steeds hetzelfde antwoord. Door bemiddeling kon u vrijkomen. Tussen 2007 en 2008 probeerde Hamas drie keer uw vader te ontvoeren, de laatste keer met succes. In augustus 2008 verliet uw vader Gaza. U werd nadien ondervraagd over het vertrek van uw vader. Tijdens de oorlog van 2008 en 2009 waren enkele personen aan uw woning bezig met bekabeling voor bommen. U schreeuwde tegen hen dat ze niet aan jullie huis mogen werken en dat jullie daardoor in gevaar zouden komen. De dag nadien werd u geslagen door gemaskerde mannen. Verder werd tijdens de oorlog van 2008 en 2009 over uw vader gezegd dat hij blij was met de dood van Said Siham, een minister van Hamas. Er werd ook gezegd dat uw vader beweerde dat de Arabische troepen en internationale landen Gaza zouden komen bevrijden. In 2010 werd u gearresteerd gedurende 22 dagen. U werd ondervraagd en gefolterd. In de periode van 2010 tot 2016 à 2017 werd u verschillende keren bedreigd door [K.a.M.], een bodyguard van een leider van Al Qassam. Hij dreigde ermee uw winkel te laten sluiten en jullie niet meer te laten werken. Uw vader (die sinds 2008 definitief was uitgeweken naar Saoedi-Arabië waar hij een bedrijf heeft) besloot in 2011 om één van zijn twee bedrijven in Gaza stop te zetten omdat er beschuldigingen waren dat het bedrijf zou samenwerken met andere landen. In 2013 werd u 's nachts geslagen door gemaskerde personen die uit een wagen stapten. De politie aanvaardde uw klacht niet aangezien de daders onbekend waren. U werd in 2017 bedreigd en geslagen omwille van een facebookpost van uw vader. Hij had bepaalde zaken geschreven over [O.A.], een Hamas-lid, die door Hamas beschuldigd werd als verrader. Na uw vrijlating werd u meerdere keren telefonisch bedreigd door personen van Hamas omwille van de facebookpost van uw vader. U repliceerde dat u geen contact meer met uw vader had waarop u vervolgens met rust werd gelaten voor deze post. In 2017 en 2018 werd u tevens bedreigd omwille van uw biljartzaak. Er kwamen gemaskerde mannen in uw biljartzaak die u bedreigden en zeiden dat u uw zaak moest sluiten omdat deze zich dicht bij de grens bevindt. In januari 2018 werd u meegenomen vanuit uw zaak naar het politiekantoor van Abasan omwille van uw biljartzaak. U werd gedwongen om uw biljarttafel te verkopen en u diende ook een belofteverklaring te ondertekenen dat u binnen één maand alle materialen en de zaak zou afhandelen. Er werd ook gesproken over de gebeurtenissen van 2007 waarbij uw familie

uw oom en een ander lid van de dienst "preventieve veiligheid en terrorismebestrijding" beschermd. U beloofde om het nodige te doen om uw zaak te sluiten. U vroeg tijd om alle apparaten en spullen te verkopen. U kreeg daarvoor één maand de tijd. U werd dezelfde dag vrijgelaten. Ongeveer een week tot tien dagen voordat u uw winkel sloot, werd een dreigbrief in uw winkel gelegd waarin werd gezegd dat ze uw winkel gingen laten ontploffen en vernielen. U sloot uw biljartzaak in februari/maart 2018. Drie à vier maanden voor uw vertrek uit Gaza was u op de terugweg van een bezoek bij uw schoonvader. U werd aan een militair checkpoint van Hamas tegengehouden door gemaskerde personen. Uw identiteitskaart werd gevraagd. U werd beledigd omdat uw familie in 2007 personen van de dienst "preventieve veiligheid en terrorismebestrijding" had beschermd in uw woning. Er werd u gevraagd wie u zou redden of beschermen indien u nu neergeschoten zou worden.

U verliet Gaza op 21 juni 2018 via Rafah crossing. U reisde vervolgens met het vliegtuig van Egypte naar Tunesië. Vervolgens nam u het vliegtuig naar Mauritanië. Van daaruit reisde u over land naar Spanje om vervolgens uw reis naar België verder te zetten met de bus. U kwam in België aan op 23 september 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2018.

U vreest dat u, als lid van de [A.]-familie die in het verleden reeds meermaals werd gevisieerd, bij een terugkeer naar Gaza gearresteerd zal worden. Na uw vertrek kwamen er in maart 2019 twee keer personen langs om uw broer F.(...) te arresteren vanwege zijn deelname aan een betoging van Fatah. Daarbij vroegen ze ook waar u was. Ze kwamen uw broer ook bij uw vrouw zoeken. Na bemiddeling kwam uw broer vrij. Op 17/11/2019 kreeg u op een oud telefoonnummer een bericht dat u zich moest begeven tot het politiekantoor Al Saghira bij de dienst "uitvoering". Uw schoonbroer ging langs om te vragen waarom u moest langskomen maar er werd gezegd dat de reden geheim is.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 19/03/2018, geldig tot en met 18/03/2023. In dat paspoort zit tevens een visum voor Mauritanië verrat, geldig van 09/07/2018 tot en met 08/08/2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, uw geboorteboekje, de originele geboorteakte van uw echtgenote en van uw kinderen, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, uw UNRWA-kaart, uw huwelijkscontract, twee verklaringen van Fatah (d.d. 18 juni 2019 en 12 december 2019) dat u vervolgd en aangevallen werd door Al Qassam, een persartikel uit 2006 over de problemen van de familie Aldaghma, een originele oproepingsbrief volgens welke u zich op 18 oktober 2007 voor een belangrijke zaak bij de politie dient te melden, een attest van de politie (waarvan het jaar van uitreiking niet kan vastgesteld worden) waaruit blijkt dat u een klacht heeft ingediend nadat u gewond raakte, enkele Belgische medische attesten waaruit o.a. blijkt dat u symptomen van post-traumatische stress vertoont en u een bij een arts op psychotherapie gaat, twee medische verslagen uit Gaza over de problemen aan uw oog, twee nauwelijks leesbare medische attesten uit Gaza waarvan één dateert van 7 april 2013 en een diploma van het secundair onderwijs.

U maakte na uw laatste persoonlijk onderhoud van 17.01.2020 nog een kopie van de lidkaart van uw moeder bij Fatah, foto's van uw biljart en foto's van de straten rond uw woning over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw opmerking in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud dat u medicatie neemt die een invloed heeft op uw geheugen (CGVS 2, p. 3) dient vooreerst opgemerkt te worden dat u Alprazolam neemt (CGVS 2, p. 11), wat u aldus het medisch attest dat u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud neerlegde, reeds nam op 17 juni 2019 (Alprazolam wordt ook xanax genoemd). Informatie bevestigt dat Alprazolam in zeer uitzonderlijke gevallen kan leiden tot geheugenverlies. U legt evenwel geen enkel objectief begin van bewijs neer dat uw geheugen daadwerkelijk beïnvloed wordt door uw medicatie. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud werd, naar aanleiding van uw medisch attest, gevraagd wat uw klachten waren en hoe deze zich uiten. U gaf toen te kennen steeds aan de arrestaties te denken en bezorgd te zijn over de veiligheid van uw gezin. Gevraagd of een geneesheer reeds een diagnose had gesteld, kwam u niet verder dan te verklaren dat u niet bent

ingegaan op het voorstel van een psycholoog om naar een ziekenhuis te gaan om een diagnose te stellen (CGVS 1, p. 22). In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud wees uw advocaat, verwijzend naar uw medisch attest, op uw kwetsbaar profiel. Uw advocaat stelde tevens expliciet dat u geen tegenstrijdige verklaringen had afgelegd en dat u heel gedetailleerd kon vertellen (CGVS 1, p. 23-24). Nergens werd aldus in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud enig gewag gemaakt van het feit dat u ten gevolge van geheugenstoornissen niet in staat zou zijn om volledige en coherente verklaringen af te leggen, ook al nam u op dat moment reeds Alprazolam. Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u, wanneer u de mogelijkheid werd geboden om opmerkingen te maken over uw eerste persoonlijk onderhoud of om zaken recht te zetten, dat u geen opmerkingen had. U bracht evenmin enige wijziging aan in uw eerder afgelegde verklaringen (CGVS 1, p. 2). Het Commissariaat-generaal meent aldus op goede grond te kunnen besluiten dat u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud in staat was om coherente en volledige verklaringen te kunnen afleggen. Bijgevolg kunnen de in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud opgeworpen geheugenproblemen niet als verschoning dienen voor mogelijks foutieve of onvolledige verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste onderhoud. In het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud werd u vervolgens alle tijd en ruimte geboden om uw verklaringen in eigen tempo af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen en uw voorgelegde documenten blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS 1, p. 3-4 en UNRWA-kaart). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof

van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest, als lid van de Aldaghmafamilie die in het verleden reeds meermaals werd geïdendeerd, gearresteerd te worden (CGVS 1, p. 22).

Geen van de door u aangehaalde incidenten en motieven laat evenwel toe te besluiten tot een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Wat betreft het feit dat uw familie in 2006 gedurende twee tot drie maanden onderdak bood aan uw oom R.A.(...) en een ander lid van de dienst "preventieve veiligheid en terrorismebestrijding", schetst u dat u en uw familie in de periode 2006/2007 veelvuldig problemen hebben gekend met Hamas (CGVS 1, p. 12-13). Ook tijdens uw ontvoering in 2010 werd u aangesproken over de toenmalige hulp aan uw oom (CGVS 1, p. 13).

Er dient evenwel allereerst op gewezen te worden dat deze feiten zich meer dan 8 jaar voor uw vertrek uit Gaza hebben afgespeeld. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat voor wat betreft de periode 2006/2007 waarin u meermaals werd aangevallen en ontvoerd dat u steeds werd vrijgelaten na bemiddeling. U stelde tevens dat na bemiddeling door andere families jullie problemen met Hamas werden opgelost (CGVS 1, p. 13). U bevestigde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u van 2010 tot 2016/2017 slechte enkele kleine incidenten kende. U verklaarde louter hier en daar een bedreiging gekend te hebben, maar niet echt wat concreet meegemaakt te hebben. De bedreigingen waren afkomstig van [K.a.M.] die ermee dreigde jullie winkel te laten sluiten ten gevolge van jullie steun aan Fatah. Het bleef evenwel steeds beperkt tot verbale bedreigingen die nooit werden uitgevoerd (CGVS 1, p. 17). In het licht van voorgaande is het dan ook op zijn minst opmerkelijk vast te stellen dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plots verklaart dat u in 2013 werd aangevallen en dat uw familie enkel in 2016 rust kende (CGVS 2, p. 7). Wat betreft uw repliek hierbij (CGVS 2, p. 3) aangaande uw medicatie die uw geheugen beïnvloedt moet vooreerst verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen aangaande de bijzondere procedurele noden. Hoe dan ook volstaat deze aanval van 2013 evenmin om te besluiten tot een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. U werd aangevallen door enkele onbekenden en meent dat dit te wijten was aan uw toenmalige uitspraken over Hamas en drugs (CGVS 2, p. 3, p. 10). Vervolgens gevraagd welke persoonlijke problemen u ten gevolge van uw oom Riyad nog kende na 2016 verwees u naar de problemen die u kende naar aanleiding van uw biljartzaal en de problemen naar aanleiding van een facebookpost van uw vader. Andere problemen door uw oom kende u niet meer (CGVS 2, p. 7-10). Uit uw eerdere verklaringen blijkt evenwel dat de problemen met uw biljartzaal te wijten waren aan de ligging ervan in de grensregio (CGVS 1, p. 18) en dat de problemen omtrent de facebookpost te wijten waren aan het feit dat uw vader op facebook een Hamas-lid als verrader had bestempeld (CGVS 1, p. 13 en p. 17). U erkende bij uw tweede persoonlijk onderhoud ook dat uw persoonlijke problemen sinds 2017 waren ingegeven door uw biljartzaal en de facebookposts van uw vader (CGVS 2, p. 7). Aldus blijkt geenszins dat uw problemen sinds 2016/2017 ingegeven zijn door uw oom, ook al werden u ten tijde van uw aanhouding in januari 2018 naar aanleiding van uw biljartzaal enkele vragen gesteld over uw oom (CGVS 2, p. 10). Wat betreft de facebookposts van uw vader moet trouwens opgemerkt worden dat uw problemen hieromtrent eindigden nadat u uw belagers had uitgelegd dat u niets meer te maken heeft met uw vader (CGVS 1, p. 17). Ook uw bewering in 2018 bij een militair checkpoint te zijn aangesproken en bedreigd over uw oom volstaan geenszins te besluiten tot een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een louter toevallige verbale confrontatie is geweest toen u een checkpoint passeerde. U kon uiteindelijk ook het checkpoint passeren, net zoals u in het verleden ook steeds checkpoints kon passeren (CGVS 1, p. 14 en CGVS 2, p. 8). Dat u in het verleden soms enkele klappen kreeg bij een checkpoint is evenmin onvoldoende om te gewagen van een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt tevens dat uw vroegere passages aan de checkpoints geenszins uw directe vluchtaanleiding betreffen.

Wat betreft de arrestatie in januari 2018 en de bedreigingen omwille van uw biljartzaak dient aangehaald te worden dat u na de sluiting hierdoor geen problemen meer hebt gekend. Ook al heeft u onder druk uw zaak gesloten in maart 2018 (CGVS 1, p. 19), er dient vastgesteld te worden dat uit het feit dat u in het verleden een biljartzaak bezat geen actueel risico kan afgeleid worden. Bovendien geeft u zelf aan dat het voor u mogelijk is om ergens anders een biljartzaak te starten (CGVS 2, p. 8), wat aangeeft dat men uw biljartzaak – zoals u aanhaalde – voornamelijk wou sluiten omdat deze zich dicht bij de grens bevond (CGVS 1, p. 14).

Het feit dat men twee keer bij uw woning langskwam om uw broer F.(...) te arresteren en dat men daarbij vroeg waar u zich bevond, volstaat evenmin om te spreken van een actueel persoonlijk risico. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer werd aangehouden ten gevolge van zijn deelname aan een betoging tegen Hamas en dat hij door bemiddeling werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 11-12)

Tot slot haalde u aan dat u een SMS-bericht hebt ontvangen op uw oud telefoonnummer waarbij u zich diende aan te melden tot het politiekantoor Al Saghira bij de dienst uitvoering. Vooreerst hebt u nagelaten om, ondanks dat u dit gevraagd werd, dit over te maken aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Daarnaast geeft u zelf aan dat het een screenshot betreft dat uw vrouw naar u heeft overgemaakt. Bovendien weet u niet om welke reden u werd opgeroepen (CGVS 1, p. 21-22 en CGVS 2, p. 4). Dergelijke screenshot laat aldus geenszins toe de ware omstandigheden van het opstellen en versturen van dit bericht vast te stellen. Bijgevolg kan hieruit evenmin besloten worden dat er sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er aldus toe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u als lid van de [A.]-familie actueel een persoonlijk risico loopt op een situatie van ernstige onveiligheid, te meer daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat nog andere leden van uw familie nog steeds in Gaza verblijven (CGVS 1, p. 20). Hierbij aansluitend kan wat betreft uw verklaring dat u vreest voor de veiligheid van uw familie opgemerkt te worden dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uw persoonlijke vrees wordt beoordeeld. U bent immers diegene die een verzoek heeft ingediend. Uw gezin verblijft nog in Gaza (CGVS 1, p. 3).

De confrontatie met enkele mannen die bekabeling plaatsten nabij uw woning in 2008 volstaat evenmin om te gewagen van een actueel en persoonlijk risico op een situatie van ernstige onveiligheid (CGVS 1, p. 13, p.16). Deze feiten speelden zich 10 jaar voor uw vertrek uit Gaza af en kunnen aldus niet beschouwd worden als uw directe vluchtaanleiding. Uit niets blijkt dat u ten gevolge hiervan later nog verdere problemen heeft gekend.

Tot slot wat betreft uw bewering een gevaar te lopen omwille van de nabijheid van uw woning bij de grens en doordat uw buurman werkzaam is bij Hamas waardoor u meer risico loopt om getroffen te worden door bombardementen (CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 7) kan van u, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, verwacht worden dat u verhuist naar een veiligere plaats binnen Gaza.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit

socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u gedurende jaren in staat bleek om te werken. U werkte van 2003 tot en met 2004 in een kledijbedrijf van uw vader. Van 2005 tot 2009 hebt u in een andere kledijwinkel van uw vader gewerkt. Van 2005 tot 2011 werkte u eveneens bij een ander bedrijf van uw vader dat handel deed in kleren en goederen verzond. Van 2014 tot begin 2017 werkte u als arbeider in een verfbedrijf. In 2017 startte u met uw eigen biljartzaak, die u ongeveer één jaar had (CGVS 1, p. 9). De biljarttafel die u diende aan te kopen voor uw zaak kon u betalen via de opbrengsten van uw zaak. U betaalde daar maandelijks 100 euro voor (CGVS 2, p. 6). Daarnaast heeft uw vader, die in Saudi-Arabië verblijft, zijn eigen bedrijf dat kledij importeert vanuit China (CGVS 1, p. 5-6). Het huis waar u woonde, is eigendom van de familie. Toen deze woning beschadigd werd, ontving u 6.000 dollar UNRWA-steun om de schade te herstellen. Het overige bedrag om de schade te herstellen, bedroeg 2.000 dollar. U diende die zelf te bekostigen. Uw vader heeft daarvoor geld opgestuurd (CGVS 1, p. 7). Naast uw woning heeft uw familie nog verschillende landbouwgronden in Abasan (CGVS 1, p. 7). U had toegang tot drinkbaar water door het aan te kopen en dit op te slaan in vaten (CGVS 1, p. 7). Elektriciteitsonderbrekingen ving u soms op door te werken met autobatterijen (CGVS 2, p. 5-6). Uw reiskosten naar België bedroegen 4.800 dollar. U bleek in staat om dit zelf te betalen van uw eigen middelen en wat steun van uw vader (CGVS 1, p. 8).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook (waarnaar u verwijst; CGVS 1, p. 20) van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Het geheel aan voorgaande elementen leidt evenmin tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaat-

regelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang

aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 1, p. 10-11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming

biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) , alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake

is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw overige documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en de identiteit van uw familie staat op zich niet ter discussie, net zomin als uw schooltraject. Het persartikel uit 2006, de oproepingsbrief uit 2007, de foto's van uw biljart en van de straten rond uw woning laten niet toe om een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen. Hetzelfde dient gesteld te worden van het attest waaruit blijkt dat u klacht heeft ingediend bij de politie en waarvan het jaar van uitreiking niet kan bepaald worden. De verklaringen van Fatah hebben een gesolliciteerd karakter: ze werden op uw vraag opgesteld, wat geenszins toelaat om de geloofwaardigheid van de inhoud ervan vast te stellen. Bovendien werden deze opgesteld na uw vertrek. Dat uw moeder actief was voor Fatah staat op zich niet ter discussie. Wat betreft de medische documenten die u hebt overgemaakt dient aangestipt te worden dat het medisch dossier uit België eveneens niet toelaat om conclusies vast te stellen over een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Gaza. Dergelijk attest laat geenszins toe objectief vast te stellen wat tot de bij u vastgestelde symptomen heeft geleid. De medische documenten uit Gaza die u voorlegt wijzigen bovenstaande appreciatie evenmin. Sommige van deze documenten beschrijven medische zaken toen u nog een kind was. De andere medische documenten uit Gaza gaan, zoals u aangeeft, over problemen uit 2007 en 2013.

Voor wat betreft de opmerking van uw advocaat aangaande het feit dat een tolk haar tussenkomst op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud van 18 december 2019 niet vertaalde, dient aangestipt

te worden dat dit geen invloed had op de verdere procedure van uw verzoek om internationale bescherming.

Bovendien is de procedure voor het Commissariaat-generaal een administratieve procedure, en geen jurisdictionele zodat niet kan gesproken worden van de waarborg van de rechten van verdediging in de volle juridische betekenis van dit beginsel (RvS, nr. 167 415 van 2 februari 2007; RvS, nr. 98 827 van 12 september 2001). De Commissaris-generaal laat de bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud toe. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat de advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud mondelinge opmerkingen heeft kunnen formuleren. Deze opmerkingen zijn bedoeld voor de protection officer die hiermee rekening houdt bij het onderzoek en de beslissing inzake het verzoek. Volledigheidshalve kan gewezen worden op artikel 18 van het Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 augustus 2010 waarin gesteld wordt dat de tolk de verklaringen van de asielzoeker getrouw vertaalt. Dit is in casu gebeurd. Bovendien wordt elke kandidaat vertaler-tolk van het Commissariaat-generaal aan een selectieprocedure onderworpen alvorens hij wordt opgenomen in het tolkenbestand. Naast taalvaardigheid vormen een strikte neutraliteit, onafhankelijkheid, betrouwbaarheid en een onberispelijk gedrag de voornaamste criteria. De taak van de tolken is strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet ondertekend worden (RvV, nr. 213 804 van 12 december 2018). Daarnaast werd er geen melding gemaakt van enige vertaalproblemen of andere incidenten die zich tijdens het eerste persoonlijk onderhoud hebben voorgedaan. Bovendien werd u een tweede keer gehoord op het CGVS waarbij u de kans kreeg om uw verklaringen te verduidelijken en/of aan te vullen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1D, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 57/6/2, juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 12 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht, van de onpartijdigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker houdt allereerst een uitgebreid theoretisch betoog omtrent artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de doelstelling en toepassing van deze bepaling. Hij wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt ipso facto of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 *"wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)"*. Verzoeker wijst erop dat deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott, waarbij de zinsnede *"om welke reden dan ook"* wordt geïnterpreteerd als de *"reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten."* Verzoeker verwijst eveneens naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker argumenteert in een volgend onderdeel dat er sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Onder verwijzing naar de COI Focus *"Palestine. Territoire palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire"* van 7 juni 2019 en van 10 september 2019 waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, de arresten van de Raad, uitgesproken in Verenigde Kamers op 18 en 19 november 2019, en de landeninformatie gevoegd bij het verzoekschrift (stukken 3, 5, 6 en 9), haalt verzoeker vooreerst de veiligheidssituatie in Gaza aan. Hij benadrukt dat er tal van Palestijnse slachtoffers vallen in Gaza in het kader van Israëlische operaties en er sprake is van een zware escalatie van het geweld. Verzoeker laat gelden dat de COI Focus waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, dateert van september 2019 en haalt recentere landeninformatie aan die aantoonst dat sinds de publicatie van voormelde COI Focus, er een aanzienlijk aantal doden en gewonden zijn gevallen. Verzoeker meent tevens dat hij meer dan anderen wordt blootgesteld aan willekeurig geweld, daar hij en zijn familie vlak bij de grens met Israël wonen.

Vervolgens wijst verzoeker op het geweld uitgaande van het regime van Hamas en herhaalt hij de problemen die hij heeft gekend met Hamas. Hij licht toe als volgt:

"16. Verzoeker heeft problemen met Hamas gekend.

Hij legde uit dat deze problemen reeds in 2005 plaatsvonden, toen Harnas een hinderlaag plaatste voor de neef van zijn vader, [R.A.], waarbij naast deze laatste ook nog twee andere familieleden van verzoeker om het leven kwamen.

Harnas sloot ook de kledingzaak dat hij samen met zijn vader runde, zodat hijzelf en zijn familie zonder inkomsten bleven.

Nadien werd verzoeker ook verschillende keren opgepakt en gedetineerd door Hamas, onder verschillende preteksten, voor periodes van 2 tot 22 dagen.

Hij heeft ook problemen gekend omwille van Facebook-posten van zijn vader, die de Hamasregime bekritiseerden.

Hij probeerde om een biljartzaak te openen, maar dit werd door Hamas als haram beschouwd en verzoeker moest zijn zaak sluiten.

Na zijn vertrek uit Gaza kwam Hamas tweemaal zijn huis binnenvallen en vroegen ze om zijn jongere broer, dat zijn oom al had laten vluchten uit vrees voor vervolgingen.

Uiteindelijk ontving hij, op zijn oud telefoonnummer, een SMS waarin hem gevraagd werd om zich aan te melden bij de politiedienst Al Saghira.

17. Ook al hecht het CGVS geen geloof aan het relaas van verzoeker, kan het de objectieve context waarin dit relaas plaatsvindt, niet negeren.

Harnas kwam in 2007 aan de macht in Gaza.

Overeenkomstig Human Rights Watch had de Minister van Justitie van Hamas bekend dat er in 2018 45 mensen waren gedetineerd omwille van posts op sociale media in 2017, om de volgende redenen:

« publishing lies, promotion of rumors, and incitement to hatred and disrespect »

(vrije vertaling: het publiceren van leugens, het promoten van rumoren, en het aanzetten tot haat en gebrek aan respect) (stuk 8)

Hamas is een autoritair regime dat door internationale organisaties wordt beschuldigd van willekeurige arrestaties en marteling.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verschillend verhoren, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het CGVS, dat zijn familie al vijfdien jaar lang problemen kent met Hamas, zoals hierboven reeds samengevat.

In geval van terugkeer naar Gaza zal verzoeker weigeren zich te onderwerpen aan de dictatoriale regels van Hamas.

Hierdoor zal verzoeker zich automatisch blootstellen aan willekeurige arrestaties die gepaard gaan met marteling. Dit is hem reeds verschillende keren overkomen.

Tot slot stelt de betreden beslissing nog (p. 8) :

« Uit de informatie waarover het CGVS, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. » (stuk 1)

In casu dient echter rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag problemen met Hamas heeft aangevoerd, wat hem in het bijzonder blootstelt aan verhoogde risico's van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hier heeft het CGVS in de bestreden beslissing geen rekening mee gehouden.

Uit het bovenstaande blijkt echter dat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig en plausibel is, en strookt met de objectieve context in Gaza."

Naast de algemene veiligheidssituatie in Gaza en zijn persoonlijke vluchtmotieven, stelt verzoeker zich tevens in een situatie van ernstige onveiligheid te bevinden, gelet op de humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een rapport van de VN over de toekomst van Gaza gepubliceerd in 2012. Onder de titel *"Gaza in 2020. A liveable place?"* waarschuwde de UNRWA dat de levensomstandigheden van de inwoners van de Gazastrook nog slechter zullen worden. Onder verwijzing naar stuk 4 gevoegd aan het verzoekschrift, geeft verzoeker aan dat in oktober 2019 de journalist Jonathan Cook de balans opmaakte van de voorspellingen van UNRWA. Volgens deze journalist leeft de helft van de bevolking van Gaza onder de armoedegrens, met minder dan 4,60 dollar per dag. Een derde van de bevolking leeft in extreme armoede. De bevolking van Gaza wordt onderworpen aan een caloriearm dieet door middel van een strafblokkade. Verzoeker citeert tevens uit een artikel van de Euro-Mediterranean Human Rights Monitor dat in januari 2020 een analyse meedeelde van de gevolgen van de 14-jaar durende Israëlische blokkade (stuk 10). Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg geven zowel Jonathan Cook als Euro-med aan dat de toegang tot medische zorg voor de Gazanen vermindert omwille van een gebrek aan infrastructuur en medische benodigdheden. Verzoeker vervolgt dat de uitbraak van het coronavirus ook verschrikkelijke effecten op de Gazastrook zal hebben omwille van het gebrek aan medische benodigdheden. In dit verband citeert hij uit het persbericht van RTL nieuws *"Corona in het dichtstbevolkte stukje land ter wereld: 'Voelt als het einde van de wereld'"* van 22 maart 2020 en het nieuwsartikel uit de krant Haaretz van 12 maart 2020 gevoegd als stuk 11 aan het verzoekschrift.

Wat betreft zijn persoonlijke levensomstandigheden in Gaza, gaat verzoeker niet akkoord met de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing. Hij betoogt als volgt:

"Verzoeker stelde dat hij zijn bedrijven één na één moest sluiten omwille van Harnas. Zo moest hij zijn kledingzaak sluiten, en achteraf zijn biljartzaak, zodat hij sinds 2018 zonder enige inkomsten moest overleven. Dit kon omwille van het feit dat zijn vader af en toe geld kon sturen naar zijn familie. Dit zijn echter geen omstandigheden waarin kan worden gesteld dat verzoeker op eigen houtje kan overleven, daar het CGVS niet betwist dat verzoeker niet meer in staat is om zichzelf een inkomstenbron te handhaven en volledig afhankelijk is van de steun van zijn vader wat betreft zijn basisbehoeften!

Deze elementen werden niet betwist door verwerende partij.

In deze omstandigheden zou verzoeker, ingeval van terugkeer naar Gaza, een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling oplopen."

Vervolgens argumenteert verzoeker dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren.

Hij deelt mee dat Adnan Abu Hasna, woordvoerder bij UNRWA, bevestigd heeft dat UNRWA hun programma's en activiteiten in Gaza in mei 2020 zouden stoppen omwille van een gebrek aan financiële middelen (stuk 7). Verzoeker houdt voor dat dit een nieuw element is waarmee de COI Focus *"UNRWA Financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, geen rekening mee heeft kunnen houden.

Volgens verzoeker moet daardoor UNRWA worden beschouwd als niet in staat zijnde om bijstand te verlenen. Het stopzetten van noodprogramma's zal volgens hem desastreuze gevolgen hebben voor de vluchtelingenbevolking in Gaza, die nog minder goed in staat zal zijn om de komende pandemie het hoofd te bieden.

Tot slot gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot effectieve terugkeer naar Gaza. Verzoeker hekelt dat verweerder een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA in Gaza alleen via de grens in Rafah voorziet, niet via de grens in Erez in Israël. Deze mogelijkheid moet volgens hem om minstens vier redenen gediskwalificeerd worden. Hij licht toe als volgt:

"26. Ten eerste houdt deze stelling geen rekening met de grondbeginselen van het internationaal humanitair recht en de oorlogsvoering.

De Gazastrook is inderdaad, net als de Westelijke Jordaanoever, een door Israël bezet gebied. Israël is dus een bezettingsstaat, die ook de grenzen controleert :

« The position that Israel occupies the Gaza Strip is one based upon a number of factors, including control of land and maritime borders (including to a significant degree the Rafah crossing to Egypt, under the terms of the Agreement on Movement and Access). » ³²

(vrije vertaling: De positie van Israël in de Gazastrook is gebaseerd op een aantal factoren, waaronder de controle van de land- en zee grenzen (waaronder in belangrijke mate de grensovergang van Rafah naar Egypte, in het kader van de overeenkomst inzake verkeer en toegang.)

Zo is de staat Israël, de bezettingsmacht overeenkomstig de internationaal humanitair recht, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de door het internationaal humanitair recht beschermde bevolking, in het bijzonder de burgerbevolking van de Gazastrook.

Volgens het oorlogsrecht is Israël als bezettingsautoriteit ook verantwoordelijk voor de grenscontrole.

Overeenkomstig het standpunt van UNHCR over de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is het echter niet nodig om aan te tonen dat er sprake is van een zodanige mate van willekeurig geweld dat burgers worden blootgesteld aan de risico's op ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zijn van zulk geweld, maar kan er rekening worden gehouden met elk ander element dat een reëel beletsel vormt op de effectiviteit van de bescherming, zoals de elementen die specifiek door het CGVS zijn genoemd: terroristische aanslagen, guerrilla-aanvallen op controleposten, de vaststelling van een noodtoestand en andere praktische obstakels die de organisatie van een dergelijke reis bemoeilijken.

Met andere woorden, als gevolg van de Israëlische bezetting van het grondgebied van de Gazastrook behoort de verantwoordelijkheid voor de grenscontroles in de Gazastrook niet tot Egypte of Harnas, dat als een terroristische organisatie wordt beschouwd.

Indien verwerende partij het internationaal humanitair recht wenst na te leven, en dus geen standpunt wenst in te nemen dat strijdig zou zijn met degene dat België voor de Verenigde Naties inneemt, kan zij geen terugkeer naar de Gazastrook via de grensovergang bij Rafah overwegen. Juridisch gezien kan zij een dergelijke terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen naar Gaza alleen maar overwegen op legale wijze, dat wil zeggen via een grensovergang die volledig door Israël wordt gecontroleerd, dus via de grens in Erez.

27. Ten tweede vertoont de stelling van het CGVS dat verzoeker terug na Gaza zou kunnen keren via Egypte, een derde land op het grondgebied waarvan Palestijnse vluchtelingen geen verblijfsrecht genieten, en na de oversteek van het uiterst gevaarlijke Sinaïgebied, ook nog andere juridische mankementen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS de criteria van de subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van Vreemdelingenwet) heeft toegepast om de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinaï te beoordelen om te besluiten (p. 7):

« Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. » (stuk 1)

Zoals hoger reeds vermeld is het volgens het UNHCR, wat betreft de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, niet nodig om aan te tonen dat er sprake is van een zodanige mate van willekeurig geweld dat burgers worden blootgesteld aan de risico's op ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zouden zijn van dit geweld, maar kan er rekening worden gehouden met andere elementen.

Het UNHCR noemt zo volgende factoren op:

« iv) Practical, legal and/or safety barriers preventing an applicant from (re)availing him/herself of the protection or assistance of UNRWA

g. Practical barriers include obstacles which prevent access the UNRWA area of operation, for example, because of border closures.

i. Barriers relating to safety or personal security which prevent (re)availment could include dangers en route such as minefields, factional fighting, shifting battle fronts or the threat of other forms of harassment, violence or exploitation, preventing the applicant from being able to return safely. Uptodate information on the realistic prospect of being able to re-avail oneself of the protection or assistance is required. The feasibility of (re)availment cannot be assessed in the abstract. » ³³

(vrije vertaling: iv) Praktische, juridische en/of veiligheidsbarrières die een verzoeker beletten zich (opnieuw) te beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA

g. Tot de praktische belemmeringen behoren belemmeringen die de toegang tot het UNRWA-werkgebied belemmeren, bijvoorbeeld als gevolg van grenssluitingen.

i. Belemmeringen in verband met de veiligheid of de persoonlijke veiligheid die (her)benutting verhinderen, kunnen onder meer bestaan uit gevaren onderweg, zoals mijnenvelden, factiegevechten, verschuivende gevechtsfronten of de dreiging van andere vormen van intimidatie, geweld of uitbuiting, waardoor de aanvrager niet veilig kan terugkeren. Er is actuele informatie nodig over het realistische vooruitzicht dat men zich weer beschikbaar kan stellen voor de bescherming of bijstand. De haalbaarheid van (her)beschikbaarstelling kan niet in abstracto worden beoordeeld.)

28. Ten derde is de vraag van de openheid en toegankelijkheid van de grens in Rafah een essentieel element bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming voor de inwoners van de Gazastrook³⁴.

Verwerende partij betwist echter niet dat deze grens, die nu uitsluitend door Harnas wordt gecontroleerd, niet altijd open is.

Het willekeurig karakter van de opening van deze grens maakt het dus onmogelijk om met zekerheid te besluiten, zoals het CGVS het nochtans doet, dat verzoeker weliswaar in staat zal zijn om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Bovendien worden Palestijnse vluchtelingen die naar Gaza willen terugkeren en hiertoe niet in staat zijn omwille van de willekeurige sluiting van vernoemde grens, gedwongen om in een land te blijven waar ze geen verblijfs- of verplaatsingsrecht genieten en om onder de controle van het Egyptische leger te verblijven.

In dergelijke omstandigheden van onveiligheid, gevaar en willekeur is het niet serieus mogelijk om te concluderen dat een terugkeer van verzoeker naar Gaza mogelijk is.

29. Ten slotte moet de mogelijkheid voor verzoeker om via Egypte naar Gaza terug te keren met de huidige Coronavirus pandemie in het licht worden gezet, wat verwerende partij heeft nagelaten te doen. De Egyptische overheid heeft inderdaad dienaangaande maatregelen genomen die het vrij verkeer op zijn grondgebied fel beperken³⁵.

Dit brengt ons terug naar het beginpunt van huidige argumentatie, nl. dat de enige overweegbare weg voor een terugkeer van verzoeker naar de Gazastrook, de enige die ook verenigbaar is met het standpunt van UNHCR over de toepassing van artikel ID van het Vluchtelingenverdrag³⁶, een terugkeer via een rechtstreekse vlucht Brussel-Tel Aviv zou zijn, door de door bezettende staat Israël gecontroleerde grens Erez heen.

Het CGVS heeft deze oplossing echter niet overwogen, omdat deze praktisch onmogelijk is. Hier vloeit dus uit dat er geen legale wijze is voor verzoeker om terug naar de Gazastrook te keren."

Verzoeker haalt hierbij volgende voetnoten aan:

³² BADIL, *Displacement of Palestinians as a War Crime: Information for the Consideration of the Commission of Inquiry, Established under United Nations Human Rights Council Resolution S-21/1*, 20 maart 2015, p. 18;

³³ UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article ID of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, pp. 11 en 12;

³⁴ RvV, arrest nr. 215.224 van 16 januari 2019 en 216.474 van 7 februari 2019;

³⁵ "Coronavirus: Egypt steps up the fight against outbreak", *The National*, 10 maart 2020.

In hoofdorde vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe de volgende stukken toe:

- stuk 3: OCHA, *More Casualties and Food Insecurity, Less Funding for Humanitarian Aid*, 2018;
- stuk 4: J. COOK, *Gaza rendu inhabitable : le moment de vérité*, *The Palestine Chronicle*, 29 oktober, 2019;
- stuk 5: Palestinian Centre for Human Rights, *Weekly Report On Israeli Human Rights Violations in the Occupied Palestinian Territory*, uittreksels tussen 12.09.2019 en 27.02.2020;
- stuk 6: Israeli Information Center for Human Rights in the Occupied Territories (B'Tselem), *Shoot and abandon: 155 amputees and 27 paralyzed in two years: How Israel punishes those who dare protest the siege of the Gaza Strip*, 30 januari 2020;
- stuk 7: The Palestine Chronicle, *UNRWA to Cancel Emergency Programs Due to Lack of Resources*, 1 maart 2020;
- stuk 8: Human Rights Watch, *Two Authorities, One Way, Zero Dissent: Arbitrary Arrest and Torture Under the Palestinian Authority and Hamas*, 20 oktober 2018;
- stuk 9: OCHA, *Casualties. Thousands killed in conflict-related incidents*, 12 februari 2020;
- stuk 10: Euro-Mediterranean Human Rights Monitor, *Gaza: The Dead-Zone. How life in the Gaza Strip changed over 14 years of Israel's strangling blockade*, 28 januari 2020;
- stuk 11: S. Maree TORRENS, *Coronavirus in Gaza: A Death Sentence for Caged Palestinians*, Haaretz, 12 maart 2020.

3.2. Op 30 april 2020 ontvangt de Raad vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt. Hij voegt daarbij volgende stukken toe:

- stuk 1: UNRWA, *UNRWA launches 2020 budget appeal for US \$ 1.4 billion*, 31 januari 2020;
- stuk 2: UNRWA, *Covid-19 weekly update 13-19 April 2020*;
- stuk 3: WorldAware, *COVID-19 Alert: Egypt Temporarily Opens Gazan-Egyptian Rafah Border Crossing Through April 16*, 13 april 2020.

In de nota met opmerkingen wordt verder ook verwezen naar de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020.

3.3. Verweerder maakt op 10 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020;
- COI Focus "*Palestine. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020.

3.4. Verzoeker maakt op 17 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met de volgende documenten:

- stuk 1: een attest van UNRWA;
- stuk 2: een attest van bevestiging van het vertrek van zijn vader naar Saoedi-Arabië in 2008;
- stuk 3: een medisch attest.

4. Bevoegdheid en voorafgaande opmerkingen

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden.

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing, voor wat de vluchtelingenstatus betreft, werd genomen op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "*de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" moet worden opgemerkt dat hij nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

4.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de

bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Dat verzoeker is geregistreerd bij de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) als ‘Palestijnse vluchteling 1948’, een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er onlangs de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Verder kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Bijgevolg blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2. Beoordeling

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In het UNRWA-certificaat van 27 juli 2020, gevoegd bij verzoekers aanvullende nota, wordt gesteld dat UNRWA niet verantwoordelijk is voor de fysieke bescherming of ordehandhaving in het zijn mandaatgebied. De Raad benadrukt dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be*

other similar situations in the future.” Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de financiële problemen waarmee UNRWA wordt geconfronteerd, hetgeen volgens hem een invloed heeft op de verleende bijstand.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven.

UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde “Covid-19 flash appeals” tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder

financiering voor zijn noodbudget die wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen contracten op lange termijn meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werd het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het *"Community Mental Health Programme (CMHP)"*, het *"Job Creation Programme"* en de *"transitional shelter cash assistance"*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmaproject en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het voorrang zal blijven geven aan essentiële humanitaire dienstverlening. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is om in te staan voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand

aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

De inhoud van het UNRWA-certificaat van 26 mei 2020, met verwijzing naar *“Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return”* van UNHCR van februari 2018 en de vraag van UNHCR voor een moratorium op terugkeer, zoals uiteengezet in de UNHCR *“Position on Deportations to Gaza”* van februari 2015 toont het tegendeel niet aan.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een Palestijns paspoort (zie AD CGVS, stuk 5, map met documenten; notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 8, 10-11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De

dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede dient nog benadrukt dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Waar verzoeker aanvoert dat volgens de grondbeginselen van het internationaal humanitair recht en de oorlogsvoering ten gevolge van de Israëlische bezetting van de Gazastrook, Israël als bezettingsautoriteit verantwoordelijk is voor de grenscontrole, en niet Egypte of Hamas, waardoor de enige legale manier om Gaza binnen te komen via de grensovergang in Erez is daar deze door Israël gecontroleerd wordt en niet via de grensovergang in Rafah, wijst de Raad erop dat Israël zich sedert 2005 heeft teruggetrokken uit Gaza waarbij de controle over Gaza werd overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit, waarna Hamas in 2007 de macht overnam (COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020, p. 6). Verzoekers betoog ter zake is dan ook niet dienend. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat de grenspost te Rafah de facto wel wordt gecontroleerd door Egypte en Hamas en waaruit blijkt dat Gazanen via de grensovergang te Rafah op een veilige manier kunnen terugkeren naar de Gazastrook, te ontkrachten of te weerleggen.

Dat vanwege Israëlische beperkingen op de bewegingsvrijheid bij de grensovergang in Erez, de Rafah-grenspost de enige doorgang is die toegankelijk is voor Gazanen in en uit de Gazastrook, zoals ook te lezen valt op pagina 7 in de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020, doet aan het voorgaande geen afbreuk en neemt niet weg dat Palestijnen uit de Gazastrook via de grensovergang in Rafah op veilige wijze kunnen terugkeren naar Gaza.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en in de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt

dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Zoals zal blijken uit wat volgt, doen de door hem aangehaalde incidenten met Hamas immers niet besluiten tot een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofdte een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen

zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen met daarin magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede

verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die de voorafgaande appreciatie kunnen ombuigen. Verzoeker kan niet voorhouden dat de landeninformatie gedateerd is, nu de verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft verwezen naar de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk

doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Waar verzoeker benadrukt dat hij en zijn familie vlakbij de grens met Israël wonen en zij hierdoor meer dan anderen zijn blootgesteld aan willekeurig geweld, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing overweegt dat van verzoeker, in het licht van diens hieronder geschetste financiële situatie en deze van zijn familie, kan worden verwacht dat hij verhuist naar een veiligere plaats binnen Gaza.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. Palestijnse vluchtelingen kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die dit agentschap biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium *“persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid”* in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), aangehaald in de bestreden beslissing, die erkent dat

humanitaire of socio-economische omstandigheden slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker tevens aantonen dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens dit verdragsartikel geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel slechts wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het agentschap is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u gedurende jaren in staat bleek om te werken. U werkte van 2003 tot en met 2004 in een kledijbedrijf van uw vader. Van 2005 tot 2009 hebt u in een andere kledijwinkel van uw vader gewerkt. Van 2005 tot 2011 werkte u eveneens bij een ander bedrijf van uw vader dat handel deed in kleren en goederen verzond. Van 2014 tot begin 2017 werkte u als arbeider in een verfbedrijf. In 2017 startte u met uw eigen biljartzaak, die u ongeveer één jaar had (CGVS 1, p. 9). De biljarttafel die u diende aan te kopen voor uw zaak kon u betalen via de opbrengsten van uw zaak. U betaalde daar maandelijks 100 euro voor (CGVS 2, p. 6). Daarnaast heeft uw vader, die in Saudi-Arabië verblijft, zijn eigen bedrijf dat kledij importeert vanuit China (CGVS 1, p. 5-6). Het huis waar u woonde, is eigendom van de familie. Toen deze woning beschadigd werd, ontving u 6.000 dollar UNRWA-steun om de schade te herstellen. Het overige bedrag om de schade te herstellen, bedroeg 2.000 dollar. U diende die zelf te bekostigen. Uw vader heeft daarvoor geld opgestuurd (CGVS 1, p. 7). Naast uw woning heeft uw familie nog verschillende landbouwgronden in Abasan (CGVS 1, p. 7). U had toegang tot drinkbaar water door het aan te kopen en dit op te slaan in vaten (CGVS 1, p. 7). Elektriciteitsonderbrekingen ving u soms op door te werken met autobatterijen (CGVS 2, p. 5-6). Uw reiskosten naar België bedroegen 4.800 dollar. U bleek in staat om dit zelf te betalen van uw eigen middelen en wat steun van uw vader (CGVS 1, p. 8).”

Verzoekers opmerking dat hij één na één zijn bedrijven moest sluiten omwille van Hamas, zodat hij sinds 2018 zonder enige inkomsten moest overleven, dient danig te worden gerelativeerd. Vooreerst verklaarde verzoeker ten overstaan van het CGVS dat hij enkel de biljartzaak als eigen zaak had (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 9) waarvan hij zelf aangaf dat het voor hem mogelijk was om die ergens anders te starten (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 17 januari 2020, p. 8). Verzoeker haalde in dit verband overigens aan dat men zijn biljartzaak voornamelijk wilde sluiten omdat deze zich dicht bij de grens bevond (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 14, 18). De andere bedrijven in Gaza waren van zijn vader (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 9, p. 17-18). Hierbij dient opgemerkt dat zijn vader, die in Saoedi-Arabië verblijft, nog steeds zijn eigen bedrijf heeft dat kledij importeert vanuit China (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 5-6). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij kon rekenen op de financiële steun van zijn vader indien nodig. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Gaza steeds heeft kunnen werken. Voorts beschikt zijn familie behalve over een eigen woning nog over verschillende landbouwgronden in Abasan. Ook blijkt dat verzoekers gezin en andere leden van zijn familie nog steeds in Gaza verblijven (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 3, 20) zodat hij een beroep kan doen op zijn familiaal netwerk. De geschetste financiële perikelen getuigen geenszins van een situatie van extreme armoede. Aldus brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet er niet naar zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar daar persoonlijk een bijzonder risico loopt op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Gaza en stelt dat deze crisis een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem alsmede de algemene levensomstandigheden waardoor hij in geval van terugkeer naar Gaza in die omstandigheden een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling, blijft hij in gebreke dit risico in zijn hoofde in concreto aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker in dit verband bijbrengt met betrekking tot de gevolgen van de coronapandemie voor de humanitaire en gezondheidssituatie in Gaza is algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Gaza terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in Gaza, mocht hij er nood aan hebben, geen toegang zou hebben tot adequate gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' zou worden onderworpen. Verzoeker brengt tevens geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het coronavirus – op intentionele en gerichte wijze een adequate behandeling zou worden ontzegd.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Verzoeker vreest, als lid van de familie A., gekende Fatah aanhangers die in het verleden reeds meermaals werd geïdoleerd, te worden gearresteerd.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen. In de bestreden beslissing overweegt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Wat betreft het feit dat uw familie in 2006 gedurende twee tot drie maanden onderdak bood aan uw oom R.A.(...) en een ander lid van de dienst “preventieve veiligheid en terrorismebestrijding”, schetst u dat u en uw familie in de periode 2006/2007 veelvuldig problemen hebben gekend met Hamas (CGVS 1, p. 12-13). Ook tijdens uw ontvoering in 2010 werd u aangesproken over de toenmalige hulp aan uw oom (CGVS 1, p. 13).

Er dient evenwel allereerst op gewezen te worden dat deze feiten zich meer dan 8 jaar voor uw vertrek uit Gaza hebben afgespeeld. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat voor wat betreft de periode 2006/2007 waarin u meermaals werd aangevallen en ontvoerd dat u steeds werd vrijgelaten na bemiddeling. U stelde tevens dat na bemiddeling door andere families jullie problemen met Hamas werden opgelost (CGVS 1, p. 13). U bevestigde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u van 2010 tot 2016/2017 slechte enkele kleine incidenten kende. U verklaarde louter hier en daar een bedreiging gekend te hebben, maar niet echt wat concreet meegemaakt te hebben. De bedreigingen waren afkomstig van [K.a.M.] die ermee dreigde jullie winkel te laten sluiten ten gevolge van jullie steun aan Fatah. Het bleef evenwel steeds beperkt tot verbale bedreigingen die nooit werden uitgevoerd (CGVS 1, p. 17). In het licht van voorgaande is het dan ook op zijn minst opmerkelijk vast te stellen dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plots verklaart dat u in 2013 werd aangevallen en dat uw familie enkel in 2016 rust kende (CGVS 2, p. 7). Wat betreft uw repliek hierbij (CGVS 2, p. 3) aangaande uw medicatie die uw geheugen beïnvloedt moet vooreerst verwezen worden naar bovenstaande vaststellingen aangaande de bijzondere procedurele noden. Hoe dan ook volstaat deze aanval van 2013 evenmin om te besluiten

tot een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. U werd aangevallen door enkele onbekenden en meent dat dit te wijten was aan uw toenmalige uitspraken over Hamas en drugs (CGVS 2, p. 3, p. 10). Vervolgens gevraagd welke persoonlijke problemen u ten gevolge van uw oom Riyad nog kende na 2016 verwees u naar de problemen die u kende naar aanleiding van uw biljartzaal en de problemen naar aanleiding van een facebookpost van uw vader. Andere problemen door uw oom kende u niet meer (CGVS 2, p. 7-10). Uit uw eerdere verklaringen blijkt evenwel dat de problemen met uw biljartzaal te wijten waren aan de ligging ervan in de grensregio (CGVS 1, p. 18) en dat de problemen omtrent de facebookpost te wijten waren aan het feit dat uw vader op facebook een Hamas-lid als verrader had bestempeld (CGVS 1, p. 13 en p. 17). U erkende bij uw tweede persoonlijk onderhoud ook dat uw persoonlijke problemen sinds 2017 waren ingegeven door uw biljartzaal en de facebookposts van uw vader (CGVS 2, p. 7). Aldus blijkt geenszins dat uw problemen sinds 2016/2017 ingegeven zijn door uw oom, ook al werden u ten tijde van uw aanhouding in januari 2018 naar aanleiding van uw biljartzaal enkele vragen gesteld over uw oom (CGVS 2, p. 10). Wat betreft de facebookposts van uw vader moet trouwens opgemerkt worden dat uw problemen hieromtrent eindigden nadat u uw belagers had uitgelegd dat u niets meer te maken heeft met uw vader (CGVS 1, p. 17). Ook uw bewering in 2018 bij een militair checkpoint te zijn aangesproken en bedreigd over uw oom volstaan geenszins te besluiten tot een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Uit uw verklaringen blijkt dat dit een louter toevallige verbale confrontatie is geweest toen u een checkpoint passeerde. U kon uiteindelijk ook het checkpoint passeren, net zoals u in het verleden ook steeds checkpoints kon passeren (CGVS 1, p. 14 en CGVS 2, p. 8). Dat u in het verleden soms enkele klappen kreeg bij een checkpoint is evenmin onvoldoende om te gewagen van een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt tevens dat uw vroegere passages aan de checkpoints geenszins uw directe vluchtaanleiding betreffen.

Wat betreft de arrestatie in januari 2018 en de bedreigingen omwille van uw biljartzaak dient aangehaald te worden dat u na de sluiting hierdoor geen problemen meer hebt gekend. Ook al heeft u onder druk uw zaak gesloten in maart 2018 (CGVS 1, p. 19), er dient vastgesteld te worden dat uit het feit dat u in het verleden een biljartzaak bezat geen actueel risico kan afgeleid worden. Bovendien geeft u zelf aan dat het voor u mogelijk is om ergens anders een biljartzaak te starten (CGVS 2, p. 8), wat aangeeft dat men uw biljartzaak – zoals u aanhaalde – voornamelijk wou sluiten omdat deze zich dicht bij de grens bevond (CGVS 1, p. 14).

Het feit dat men twee keer bij uw woning langskwam om uw broer F.(...) te arresteren en dat men daarbij vroeg waar u zich bevond, volstaat evenmin om te spreken van een actueel persoonlijk risico. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer werd aangehouden ten gevolge van zijn deelname aan een betoging tegen Hamas en dat hij door bemiddeling werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 21 en CGVS 2, p. 11-12)

Tot slot haalde u aan dat u een SMS-bericht hebt ontvangen op uw oud telefoonnummer waarbij u zich diende aan te melden tot het politiekantoor Al Saghira bij de dienst uitvoering. Vooreerst hebt u nagelaten om, ondanks dat u dit gevraagd werd, dit over te maken aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Daarnaast geeft u zelf aan dat het een screenshot betreft dat uw vrouw naar u heeft overgemaakt. Bovendien weet u niet om welke reden u werd opgeroepen (CGVS 1, p. 21-22 en CGVS 2, p. 4). Dergelijke screenshot laat aldus geenszins toe de ware omstandigheden van het opstellen en versturen van dit bericht vast te stellen. Bijgevolg kan hieruit evenmin besloten worden dat er sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er aldus toe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u als lid van de [A.]-familie actueel een persoonlijk risico loopt op een situatie van ernstige onveiligheid, te meer daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat nog andere leden van uw familie nog steeds in Gaza verblijven (CGVS 1, p. 20). Hierbij aansluitend kan wat betreft uw verklaring dat u vreest voor de veiligheid van uw familie opgemerkt te worden dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uw persoonlijke vrees wordt beoordeeld. U bent immers diegene die een verzoek heeft ingediend. Uw gezin verblijft nog in Gaza (CGVS 1, p. 3).

De confrontatie met enkele mannen die bekabeling plaatsten nabij uw woning in 2008 volstaat evenmin om te gewagen van een actueel en persoonlijk risico op een situatie van ernstige onveiligheid (CGVS 1, p. 13, p.16). Deze feiten speelden zich 10 jaar voor uw vertrek uit Gaza af en kunnen aldus niet beschouwd worden als uw directe vluchtaanleiding. Uit niets blijkt dat u ten gevolge hiervan later nog verdere problemen heeft gekend.

Tot slot wat betreft uw bewering een gevaar te lopen omwille van de nabijheid van uw woning bij de grens en doordat uw buurman werkzaam is bij Hamas waardoor u meer risico loopt om getroffen te worden door bombardementen (CGVS 1, p. 22 en CGVS 2, p. 7) kan van u, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, verwacht worden dat u verhuist naar een veiligere plaats binnen Gaza.”

Waar verzoeker vermeldt dat het CGVS geen geloof hecht aan zijn relaas, benadrukt de Raad samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen dat – behalve de opmerkelijke vaststelling dat verzoeker plotseling tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde te zijn aangevallen in 2013 en dat zijn familie enkel in 2016 rust kende – de problemen van verzoeker en zijn familie met Hamas niet als ongeloofwaardig worden beschouwd, maar dat de aangehaalde incidenten en motieven niet doen besluiten tot een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ook waar verzoeker nog wijst op objectieve informatie van Human Rights Watch die stelt dat er in 2018 personen werden aangehouden omwille van posts op sociale media, dient erop te worden gewezen dat de problemen van verzoeker naar aanleiding van de facebookposts van zijn vader eindigden nadat verzoeker had uitgelegd niks meer met zijn vader te maken te hebben. Hieruit kan dus allerminst een actueel persoonlijk risico afgeleid worden. De door verzoeker bijgebrachte informatie van Human Rights Watch waarin het regime van Hamas wordt geschetst, wijzigt niets aan voorgaande. Noch het CGVS noch de Raad betwisten dat Hamas een autoritair regime is dat door internationale organisaties wordt beschuldigd van willekeurige arrestaties en marteling. Echter, de in het verzoekschrift geciteerde informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en volstaat derhalve in geen geval om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Gaza daadwerkelijk zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd door Hamas of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hier niet in.

De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan wat voorafgaat. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw identiteit en de identiteit van uw familie staat op zich niet ter discussie, net zomin als uw schooltraject. Het persartikel uit 2006, de oproepingsbrief uit 2007, de foto's van uw biljart en van de straten rond uw woning laten niet toe om een actuele persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vast te stellen. Hetzelfde dient gesteld te worden van het attest waaruit blijkt dat u klacht heeft ingediend bij de politie en waarvan het jaar van uitreiking niet kan bepaald worden. De verklaringen van Fatah hebben een gesolliciteerd karakter: ze werden op uw vraag opgesteld, wat geenszins toelaat om de geloofwaardigheid van de inhoud ervan vast te stellen. Bovendien werden deze opgesteld na uw vertrek. Dat uw moeder actief was voor Fatah staat op zich niet ter discussie. Wat betreft de medische documenten die u hebt overgemaakt dient aangestipt te worden dat het medisch dossier uit België eveneens niet toelaat om conclusies vast te stellen over een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Gaza. Dergelijk attest laat geenszins toe objectief vast te stellen wat tot de bij u vastgestelde symptomen heeft geleid. De medische documenten uit Gaza die u voorlegt wijzigen bovenstaande appreciatie evenmin. Sommige van deze documenten beschrijven medische zaken toen u nog een kind was. De andere medische documenten uit Gaza gaan, zoals u aangeeft, over problemen uit 2007 en 2013.”*

Verzoeker legt bij aanvullende nota nog een attest neer van UNRWA, een attest van bevestiging van het vertrek van zijn vader naar Saoedi-Arabië en een medisch attest. Uit wat volgt zal blijken dat deze stukken evenmin een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vermogen aan te tonen.

Het attest van UNRWA van 27 juli 2020 verstrekt algemene informatie betreffende de bijstand die UNRWA verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Gaza, hetgeen hierboven reeds werd besproken, doch heeft geen betrekking op verzoekers persoon of de persoonlijke feiten die hij aanvoert.

Het attest van bevestiging van het vertrek van zijn vader naar Saoedi-Arabië, heeft betrekking op gegevens die in deze niet ter discussie staan.

Het medisch attest van 14 juli 2020 betreffende het oogonderzoek van verzoeker is opgesteld door een oogarts en is vrij summier. Dit attest toont enkel aan dat verzoeker aan zijn linkeroog problemen kent maar doet geen uitspraak over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarbij dit oogletsel werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen werden toegebracht. Verzoeker verklaart dan wel dat het letsel aan zijn linkeroog het gevolg is van een aanval door Hamas op straat

(AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 18 december 2019, p. 15), maar uit het medisch attest kan an sich geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de opgelopen letsels en de door verzoeker aangehaalde omstandigheden. De arts bevestigt immers nergens in het attest dat de vastgestelde letsels overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker over hoe hij deze heeft opgelopen, noch doet hij op enig andere wijze uitspraak over de fysieke oorzaak hiervan. Er blijkt uit het medisch attest aldus niet dat het vastgestelde oogletsel dermate overeenstemmend is met de verklaringen van verzoeker dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor het vastgestelde oogletsel mogelijk zijn.

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de incoherenties, onwetendheden en onaannemelijkheden.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij werd gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en hij bovendien niet aantoonbaar dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus die, zoals de naam al doet vermoeden, "*subsidiair*" kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet kan worden beschouwd als vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds moet worden beschouwd als een Palestijnse vluchteling.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn

vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES